

»Meni pa se dozdeva, da diši po mleku!« je zakričal drugi.

»Huuuu!« je zatulil tretji. »Človeka sem zavohal!«

In že so vsi trije navalili v kot, kjer je ležal pastir na postelji. Le-ta pa je brž zagrabil čudežno vrečo in zavpil: »Trije vragi, brž v vrečo!«

Komaj je bil spregovoril, že se je zgodilo. Potlej je zavezal vrečo, jo postavil v kot in znova zaspal. Ko je v dolini petelin prvič zapel, je vstal, zadel vrečo na ramo in se spustil v dolino. Na semiških gumnih so mlatiči že mlatili pšenične snope. Stopil je k njim, jim povedal kako in kaj in vrgel vrečo sred gumna med snope, rekoč:

»Hej, mlatiči, le po vragih!«

»Pi-ka, po-ka, au, au, aul!« je zadonelo po vsej belokrajinski kotlini. Ko so bili mlatiči vragom dobro zrahljali kosti, je pastir zadel vrečo s stokajočimi vragi spet na

ramo in odžvižgal dalje. Prispel je do gradaškega kovača. Naveličal se je prenašati po žveplu smrdeči tovor po svetu. Zatorej je vstopil v kovačnico, povedal mojstru kako in kaj in položil vrečo na nakovalo, rekoč:

»Holaj, mojster, le po vragih!«

»Bunkati, bunkati, joj, joj, prejoj!« je zavekalo v kovačnici. Ko je bil mojster vragom potolkel vse roge, je pastir odvezal vrečo in zavpil:

»Ohej, vragi, brž odtod!«

Brez rog in šepajoč so jo vragi ucvrli v peklo. Pastir pa se je vrnil v smuški grad, kjer je v sreči in zadovoljstvu živel do svoje smrti. Po njegovi smrti so Belokrajinci iskali čudežno vrečo po vsem gradu, a zaman. Niso je našli. Še dandanes jo iščejo med razvalinami smuškega gradu. Zaživel bo srečno, kdor jo bo našel! — — —

IZ MLADIH PERES

BOŽIČNA ŽELJA MALE ANICE

»Jezušček, ničesar
zase te ne prosim,
željo eno samo
v srcu svojem nosim.

Daj, da vsi ljudje se
ljubijo v tej noči,
vsakdo naj ukloni
se ljubezni moči.

Pošlji topel žarek
tihe božje sreče
tja med deco bedno,
ki ji konček sveče

slika sanje daljne,
komaj dosegljive,
tem otrokom bede
iz samote sive...«

ZA MATERIN GOD

Tiho, mati, praznuješ svoj god,
tiho sredi vrvenja,
sredi sveta šumenja.

Kaj obraz Ti je zjasnil smehljaj?
Mar si se zamislila nazaj
v svoja prejšnja leta,
davno, davno že požeta?
Spomnila si se pomladi svoje?
Tiha, srečna,
kakor večna
radost je bila.

A prišli so temni dnevi,
z njimi bol in solze...

Vem, da si zame trpela, o mati,
vem, da si zame prečula noči,
vem, da si zame svoje oči
hotela izjokati.

Kako naj Ti plačam, kako naj ti vrnem?
Kakšnih cvetic naj v šopek Ti strnem?
Nimam na svetu ničesar Ti dati,
vzemi si mojo ljubezen,
o mati.

Ljudmila Seškova